

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

καὶ τὴν ιδέαν ὅτι ἡ γελοιογραφία εἶνε ἡ μεγαλύτερα εὐεργεσία, ἣν προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἡ γραφίς.

Ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι μία γραμμὴ ἐξογκωμένη ἐντὸς τοῦ πλαίστιου τῆς λογικῆς, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ πλαίστιου τῆς φύσεως, εἶνε ἡ εὐεργετικωτέρα ὁδός, ἡ ὁδηγοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πινακοθήκην τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικῆς του ἀξίας.

Θὰ ἐρωτήσητε :

Πῶς συμβιβάζεται, ὥστε τὰ πλαίσιον τῆς λογικῆς νὰ μὴ συμπίπτῃ, μὲ τὸ πλαίσιον τῆς φύσεως ;

Καὶ πῶς συμβιβάζεται ἀκόμη, ὥστε ἡ πινακοθήκη τῆς ἀληθείας νὰ συμπίπτῃ μὲ τὴν πινακοθήκην τῆς πραγματικῆς ἀξίας, —σήμερον μάλιστα, ὅτε ἡ ἀξία πολὺ σπανίως συμβαίνει νὰ ᾔγνη καὶ ἀλήθεια ;

Πρέπει νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, μεθ' ὅλην τὴν προαγωγὴν του, πᾶν ἄλλο ἢ εἰς τὸ τέλειον ἐφθασε. Τὸ ὕψος του ἐνέχει τοσαύτας οὐτοπίας, ὥστε θὰ ἔλεγον ἀσφαλῶς ὅτι τοῦ θαμβῶναι τὰ ὅμματα καὶ τὸ ἀποτυφλώνει συνηθέστατα.

Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ μήρυμκος εἶνε πολὺ σοφωτέρα ἀπὸ τὴν ὑπερφίαν τοῦ ἀετοῦ, διότι ὁ μὲν παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ ἀληθὲς σχῆμά του εἰς τὰ ὅμματα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἀνέρχεται τόσον ὑψηλά, ὥστε ἄλλοτε οὔτε φαίνεται, καὶ ἄλλοτε παρουσιάζεται καὶ ἀπὸ τὸν μύρμηκα μικρότερος.

Ἐὰν ὑπῆρχε λοιπὸν τρόπος νὰ δώσῃ τις τὴν γελοιογραφίαν του εἰς ἕκαστον τῶν δύο τούτων ὄντων, —εἰς τὸν μύρμηκα καὶ εἰς τὸν ἀετὸν,—θὰ ἐδείκνυνε εἰς αὐτοὺς μὲ ἐξογκωμένους ἢ μὲ ἡλαττωμένους γραμμὰς τὴν ἀληθῆ τῶν ἀξιών.

Θὰ ἐξόγκωνε τὸν μύρμηκα, διότι θὰ τὸ ἤξιζε· θὰ ἡλάττωνε τὸν ἄετον τοῦ ἀετοῦ, διότι δὲν ἀξίζει τόσον ὄγκον· ὁ εἰς ἐργάζεται διὰ τὴν κοινωνίαν του, καὶ εἶνε ὁ πραγματικῶς μέγας· ὁ ἄλλος ἐργάζεται μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ εἶνε ὁ πραγματικῶς μικρός.

Καὶ θὰ εἶδετο οὕτως ἡ ἀληθὲς εἰκὼν τῶν δύο αὐτῶν ὄγκων, οἱ ὅποιοι ἐνῶ ἐν τῇ φύσει κατέχουσι τὰ δύο ἅκρα τῆς μεγάλης διαμέτρου, τὸ Ζενιθ καὶ τὸ Ναδιρ, ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀληθείᾳ καὶ λογικῇ ἀλάστουςι θέσεις κατὰ τὸν ἐπαναστατικώτατον.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οὐχὶ σπανίως ἡ φύσις εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν κατὰ συνθήκην ἀλήθειαν.

Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἴπῃ Γελοιογραφία.

Κατὰ συνθήκην ἀλήθειαν.

Ἐν τούτοις εἶνε καὶ αὕτη τρομερά, ὅπως ὅλοι αἱ ἀλήθειαι.

Ἐκάστη γραμμὴ τῆς εἶνε ἐν κτύπημα· ἐκάστη σκιά τῆς εἶνε μία οὐλὴ ἐπὶ τῆς ματαιοδοξίας.

Τὸ σύνολόν τῆς ὅμως εἶνε μία εὐεργεσία, διότι λέγει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν τραχυτέραν γλῶσσαν :

— Ἰδὲ καὶ πῶς ἡμπορεῖ νὰ σὲ ἀντιληφθῇ ὁ κόσμος· μὴ ὑψώγῃς πολὺ τὴν κεφαλὴν, διότι ἡ γωνία τοῦ αὐχένος σου θὰ δώσῃ λίαν παραδόξους γραμμὰς εἰς τὸν ζωγράφον σου· μὴ λέγῃς πολλὰ, διότι ὁ ζωγράφος θὰ σοῦ ἐκτείνῃ τὴν γλῶσσαν μέχρις ὁδοστρωτῆρος. Ἔσο ὅπως εἶσαι, ὥστε καὶ ἂν ἐξεικονισθῇς ποτέ, ὅπως δὲν εἶσαι, νὰ ἔχῃ ὁ κόσμος τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ : «Μπά ! δὲν εἶνε αὐτός !...»

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΦΙΑ

ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

Ὁ ἔχων ἀξίαν μελετᾷ τὰ πράγματα καὶ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του χάριν τῶν πολλῶν· δὲν μελετᾷ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἄλλων, πολὺ ὀλίγωτερον δὲ, δὲν τὰς μιμεῖται.

Τὸ νὰ θαυμάζῃ τις ὑπερβολικῶς, νὰ ἐκπλήσσεται, ν' ἀπελπίζεται, εἶνε αἰσθήματα ἀνάξια τοῦ ἀνθρώπινου ὀνόματος.

Πρὸ πολλοῦ ἡ μαλλιαρwsσύνη θὰ εἶχεν αὐτοκτονίαν, ἂν μερικοὶ ποιεῖται τοῦ εἶδους αὐτοῦ εἶχον εἰς τὰ στήθη συνείδησιν, ἔσθην ἔχουν εἰς τοὺς στίχους συνίζησιν.

Ἡ ὁμοιοκαταληξία εἶνε ἐθνικὴ ὕbris.

«Ὁ ἴσκιος καὶ τὸν κούνουπα τὸν δείχνει πῶς μεγάλον».

Ὁ κυριώτερος λόγος, δι' ὃν λησμονῶ ἐκεῖνον ποῦ μὲ ἐβλάψε, εἶνε διότι εὐρέθῃ κατόπιν ἄλλος, ὅστις μὲ ἐβλάψε περισσότερον.

Οἱ αὐτοκαλούμενοι Ἀθηναῖοι, ἀντὶ νὰ λέγωνται ἐν τόποις (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν φερτῶν), ἢ γενικῶς ὁμοῦ πρωτευουσῶνται, λησμονοῦσιν ὅτι τὸ Ἀθηναῖος δὲν εἶνε ἀπ' αἰώνων πλεον τοπικὸν ὄνομα, ἀλλὰ τίτλος.

Πρέπει νὰ εἶναι τις εὐφυὲς καλλιτέχνης, φιλόπατρις, φιλάνθρωπος, ἀπείριτος, αἰσθηματίας, εὐγενής, γενναῖος, φιλομαθής, πολυμαθής, ἀφιλοκερδής, ἑτεροθυσιαστής, φυσιολάτρης, ἀρχαιολάτρης καὶ τι ἄλλο νὰ προσθέσω ἀκόμη ; ὅπως τολμήσῃ νὰ λέγεται Ἀθηναῖος.

Ἐγὼ ἕνα Ἀθηναῖον ἐγνώρισα : Τὸν Τιμολέοντα Φιλήμονα.

Ὁρισμὸς τῆς Δημοσίας Βιβλιοθήκης ἀπὸ ἕνα παιλῶν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας : «Τόπος ποῦ μαλεῖσιν τοῦ κόσμου τῆς συλλάξεως, γιὰ νὰ παίρῃ τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν ἀέρα».

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

